

Forfest '96 ■ Kroměříž, Muzeum, Zámek, Galerie V podloubí, 16. 6. - 14. 7.

Již 7 let probíhá v Kroměříži mezinárodní festival soudobé hudby a výtvarného umění s duchovním zaměřením. Nazývá se Forfest a svým jménem odkazuje na své počátky v kulturní aktivitě občanského fóra a v romantické atmosféře prvního roku po „sametové revoluci“. Svým zaměřením na soudobou experimentální hudbu a na výtvarnou postmodernu má Forfest výlučný charakter, což se odráží v ne právě masové návštěvnosti. Ta zajisté není prvořadým cílem manželů Zdeňky a Václava Vaculovičových, kteří pod hlavičkou Umělecká iniciativa Kroměříž jsou prakticky jedinými organizátory celé, dnes již značně rozsáhlé akce. Do Kroměříže zvou řadu významných hudebních osobností a vokálních sborů. Cílem Forfestu je napomáhat těm tendencím v našem i světovém umění, které v sobě nesou prvky nového spirituálního náboje a jsou schopny znovu poskládat roztržštěný obraz postmoderní doby. Je to výraz opravdu obětavého a zaníceného snažení, které si zasluhuje obdiv.

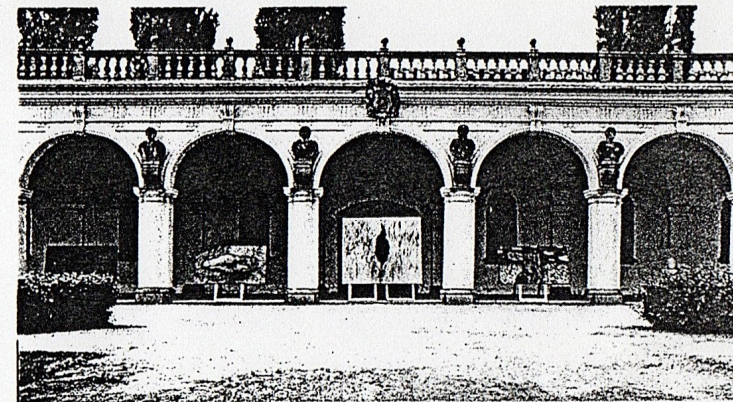
Soudobé výtvarné tendence byly na letošním Forfestu prezentovány tvorbou členů a hostů Nového sdružení pražských umělců. Kurátorem výstavy byl Miloslav Krajný, jenž koncipoval výstavu z tvorby 21 autorů na bázi hudebně-výtvarných souvislostí. Obrazy a plastiky byly instalovány v krásných klenutých prostorách Galerie v podloubí, která patří spolupořadateli Forfestu, Muzeu Kroměřížska, a v předšálí Arcibiskupského zámku. Velká rozměrná plátna měla zde dostatek prostoru pro působivé předání svých poselství.

Lettrismus Pavla Richtra je protipólem temných pastózních modří Pavla Šlegla. Zemitá barevnost Vaculovičovy Inkarnace, která uzamyká ducha do těžké pudové prapaměti hmoty, kontrastuje s chvějivou lyrickou barevností Jitky Štenclové, která prostřednictvím tvarových symbolů vede naši meditaci ke světlu. Konkrétní umění Pavla Trnky, založené na intelektuálních kvalitách, představuje zcela jinou sochař-

skou polohu než skulptury Jany Křížové z lipového dřeva, v nichž autorka povýšila matérii na svébytnou bytost, a ty jsou zcela jiné než rozevlátý odlehčený objekt Lučka Filipského, který působí spíše silokřivkami v prostoru než matérií. Čtyři kvinteta Michala Matzenauera jsou svou hravě provokující nápodobou vybízivé, na rozdíl od netečnosti jednoznačně konstatovaného duševního stavu Richarda Kočího v jeho Vnitřní amnestii.

Během vernisáže proběhla působivá audiovizuální akce Jana Kunovského, která pod názvem Slunečná ukázala baletní kreaci Terezy Podařilové za doprovodu hudby Petra Kučery.

Expozice v Kroměřížském muzeu měla vyrovnanou kvalitu. Hned na počátku upoutal Petr Štěpán svým intelektuálně křehkým a formálně oproštěným výtvarným výrazem v porovnání se znakovou mnohomluvností Jiřího Mikesky. Něžný lyrický rozlet zasažený tvrdou černí naznačil rozervanost duše Jiřího Miky, zatímco Václav Fiala vyřazuje beze zbytku z lidské povahy vše, co by ohrozilo absolutní dokonalost primárního tvaru a matérie, již je carrarský mramor nebo africká žula. Dynamická expozice Milana Chabery v naznačeném uzavřeném prostoru působila jistým smutkem na rozdíl od optimistické dětské bezprostřednosti Andrey Forsterové. Rostislav Novák je fascinován systémovou vázaností jednotlivých prvků reality, což vyjadřuje v koloristicky působivé barevnosti. Jakoby nepodstatné jsou barva a výraz ve svobodném automatismu psychického záznamu Jiřího Votruby. Jinou realitu, vynesenu ponorem do sféry parapsychologie, popisuje neustálý pohyb lineárních tvarů Zoji Villalobos. Také koláže Pavly Aubrechtové jsou přepisem lidské psýchy, ale spíše ze strany logické hemisféry. Kázeň výtvarné formy, která charakterizuje Měsíční kompozice Vladimíra Gebauera, jenž pracuje s klasickým principem zlatého řezu, uzavírá kruh v kultivovaných Černých kresbách Václava Fialy. Výstava

Výstava obrazů Václava Vaculoviče v kroměřížské Květné zahradě v rámci mezinárodního festivalu Forfest '96. Foto archiv autora

v kroměřížském muzeu byla v průběhu festivalového týdne doplněna výtvarně-hudebním happeningem rodiny Vaculovičových na kolonádě Květné zahrady. Rozměrná plátna Václava Vaculoviče, rozestavená v arkádách, zcela zvláštním způsobem odpovídala vokálně-rytmické improvizaci Zdeňky Vaculovičové a Ludmily Daňkové rámované houslovými vstupy syna Petra. Jejich hra, doslova lidským tělem, vycházela z hlubinných a tajemných vrstev lidské duše a beze zbytku ilustrovala souvislost inspiračních zdrojů v soudobé výtvarné a hudební tvorbě.

■ **Lubica Zábranská**